

GYF11

GENÇ YENİ FARKLI
YOUNG FRESH DIFFERENT

06.07 - 13.08 2022

Betül Aksu

Emin Berk

Ceren Su Çelik

Delal Eken

Özkan Işık

Murat Kahya

Pınar Köksal

Pınar Marul

Sinan Orakçı

Muaz Özden

Ferhat Tunç

Yaren Yıldız

Çeşitlilik, yenilik ve ezberler içinde dahasını aramak

Kültigin Kağan Akbulut

Sanat yarışmaları, genç sanatçı etkinlikleri, açık çağrılar... Seviliyor ama bir yandan da her zaman sorgulanıyor. Olmayınca eksikliği hissedilmiyor, ancak olunca ne kadar çok genç sanatçıya alan açtığı fark ediliyor. Genç sanatçıların adım atması için bir basamak mı, yoksa genç sanatçı avcısı koleksiyonerler için araç mı? Ya da bu etkinlikler alan açmaya çalışırken genç sanatçıların 90'larda ve 2000'lerin başında gördüğümüz kolektif alternatif alanlara yönelmesini mi engelliyor?

Bugün Türkiye'deki genç sanatçı yarışmalarına, etkinliklerine katılan sanatçıların tamamına baktığımızda her yıl ortalama 250 genç sanatçıyla karşılaşırız. Bir kısmını sonrasında başka sergilerde, galeri sololarında görebiliyoruz mesela. Birçoğu da tam anlamıyla kayboluyor. Nüfusa ya da ülkenin (içinde bulunduğumuz krize rağmen) ekonomik gelişmişliğine bakarsak yılda 250 yeni sanatçı çok büyük bir sayı değil tabii ki. Ancak koleksiyoner sayısı, galeri ve müze sayısı ile oranlarsak neden bir kısım sanatçının kaybolduğunu anlamak zor değil.

Bu sanat yarışmalarının hepsi belirli şartlar veya kriterlerle yola çıkıyor. Yaş sınırı, bir galeriyle çalışmıyor olma şartı, öğrenci olup olmama durumu, yeni mezun olup olmama durumu bunlardan birkaçı. Her etkinliğin kendi çizgisini bulması, amaçladıklarına ulaşması için bu sınırlara ihtiyaç tabii ki var. Ancak bu sınırlar nasıl, hangi amaçlarla belirlenir, gerçekçi midir, yoksa düzenin halihazırdaki çizgilerinin bir yansıması mıdır soruları baki.

90'ların başından bu yana gelişip serpilip ve görece özerkliğini sağlamış bir güncel sanat ortamımız var. Genç sanatçı etkinlikleri de bu alan içinde önemini korudu hep. Bugün dünyada ve Türkiye'deki önemli kurumlarda sergi açan birçok sanatçının yolu bu etkinliklerden, yarışmalardan geçti. Bu alan kendi işleyişlerini, hiyerarşilerini, kurallarını, çıkar ve mücadele alanlarını da yarattı.

Bu yazının amacı bütün bu sanat yarışmaları içinde Genç, Yeni, Farklı seçkisinin önemine değinmek değil tabii ki. Ancak olumlu örnek teşkil edecek belli noktaları vurgulamakta fayda var. CDA Projects altında yapılan ilk GYF'nin sunuş metnine bakalım. "GYF sergi projesinde üslup, konsept, jüri, eğitim ve yapıt tekniği gibi sınırlandırılmaldan genç sanatçıların yaratı alanı özerkli-

ğini korumak adına özellikle kaçındı. Bu projede özellikle kaçınılan bir diğer önemli unsur da genç sanatçıların arayışlarını sun'u bir yarışma kulvarında iyi - kötü olarak değerlendirerek, ödül koymak idi" deniyor mesela. İkinci GYF'de jüri, seçtiği sanatçıların yanında genç bir küratörü de seçerek yarışmaya ikinci bir boyut katmış oldu. Üçüncü yılında sanatçılara projelerini gerçekleştirmeleri için maddi destek verilmeye başlandı. GYF 10'uncu edisyonunda ise "genç sanatçı etkinliklerinin, yarışmalarının" en büyük sorularından birini önüne aldı. Daha önce GYF'ye seçilmiş sanatçılardan 12 tanesini tekrar davet etti. "Devam etmek gerek" başlığı altında "yarışma sonrasına" vurgu yapıldı. Bugün bu yeniliklerin farklı etkinliklerde de uygulandığını görüyoruz, ancak zaman çizelgesine baktığımızda GYF'nin buradaki öncü rolünü vurgulamak gerekir. GYF güncel sanat alanında yazmaya başladığımdan bu yana benim için alternatifleri görmemi sağlayan bir platform oldu.

Bugün 10 yıllık GYF seçkisine baktığımızda çeşitlilik içeren bir panorama görüyoruz. Bir yanda Zilberman'ın bu vesileyle tanışıp temsil ettiği sanatçılar var, bir yanda da farklı medyumlarda devam eden, bağımsız ilerleyen sanatçılar yer alıyor. Bu liste 2010 sonrası güncel sanat alanını tarif etmek, üzerine yeni okumalar yapmak için geniş bir harita sunuyor bize. Bu sene 11'inci GYF için seçim yaparken de bu sorular önümüzdeydi.

Jüri üyesi olmak gerçekten de ağır bir yük. Güncel sanat alanında yaklaşık 10 yıldır kalem oynatıyorum. Sanat yazarı mıyım, sanat eleştirmeni miyim, sanat gazetecisi miyim? Bunun cevabını halen veremiyorum, fakat bir iş olarak ben sonuçtaki sergiye bakıyorum. Yani bir sergi ya da proje oluştuktan sonra değerlendirmelerimi yapıyorum. Özellikle tanıdığım, tanıştığım, arkadaşım olan sanatçıların işlerini iş bittiğinde görmeye çalışıyorum.

Ancak jüri üyeliği pek öyle bir iş değil. Jüri üyeliği denge kurmak, tutarlı bir birliktelik için küratoryal bir dil oluşmasına yardım etmek, fırsat eşitliğinin oluşması için devamlı değişen dengeleri kollamak ve sonuçta kimseyi memnun edemeyeceğini bilerek bir sergi oluşması için alan sağlamak demek. Jüri ekibimizde sanatsal ve küratoryal pratik olarak benden daha deneyimli kişilerle yarattığımız tartışma ortamında bunu gerçekleştirebildiğimizi düşünüyorum. Önümüze gelen 50'den fazla başvuruya baktığımızda benim gördüğüm en kıy-

metli yön başvuruların medyum, konu, form ya da düşünce açısından çeşitliliği olmuştu. Türkiye'deki sanat eğitiminin farklı eğilimlere alan açabiliyor olması, genç sanatçıların bu eğilimler arasında kendi dillerini bulma çabasını görmek jüriliğin en heyecanlı yönlerinden. Fotoğrafın sınırlarında dolaşan, resme yeni boyutlar katmaya çalışan, kavramsal sanatın sorularını bugünkü tartışmalarla önümüze koyan, feminist perspektife yeni açılımlar getiren, queer bedenlere dair sorular soran, iklim ve doğaya dair tartışmaları yeni boyutlarla açan çeşitlilikte bir seçki görmek beni mutlu etti.

Tam tersi bir noktadan baktığımızda da son beş yıllık süreçte benzer tarzların, üretim pratiklerinin, konuların da yankılandığını görebiliyoruz. Benzer politik ve sanatsal tartışmalara ya da gündemlere maruz kaldığımız bir sanat alanında bu tarz yankıları bulmak çok da şaşırtıcı değil. Fakat bu noktada belli tarzların ezbere dönüşüp dönüşmediğini de kendime sordum. Acaba genç sanatçıların konuların ya da araştırmanın cazibesine mi kapılıyor? Bu cazibe "bir sonraki" aşamaya geçmeye ve işi derinleştirmeye engel mi oluyor? Sanırım "dahasını" zorlamak, Türkiye'deki genç sanatçı etkinliklerinin imge havuzunun dışına çıkmak, hatta belki sanat alanının da dışına çıkarak düşünmek gerek.

Biz de jüri olarak belirli bir puanlama olmadan, sanatçıların hem portfolyolarını hem de bu sergi için sundukları işleri değerlendirdik, GYF katılımının sanat yaşamlarındaki olası etkileri üzerine kafa yorduk ve sonunda da tutarlı bir seçki ortaya çıkarmaya çalıştık. Yazının başında bahsettiğim gibi büyük sayıların olduğu ve herkesin kendince haklı olduğu bir alanda istikrarı tutturmak ve çeşitliliği sağlamak hiç kolay değil. Ben bu noktada "sergi nedir?" sorusunu kendime soruyorum. En temelde "elindekileri sermek, göstermek" demek. Elimizdeki her şeyi gösteremeyeceğimize göre de bir seçki yapmamız gerek. Bunu yapmanın herkesin mutabık olduğu tek bir doğru yolu da yok üstelik.

Sanırım asıl mesele en doğruyu bulabilmek değil. Asıl mesele "sanat alanında" yeni gelenlere fırsat tanıyabilmek, yeni insanlara, farklı ifade biçimlerine, yeni bakışlara olanak tanıyabilmek. Koleksiyoner heyecanını sakinleştirebilecek, yarışma düzeninin alternatifleri olabileceğini gösterebilecek bir düzen yaratmak. Bu hemen bugün yaratılabilecek bir düzen değil. Önemli olan bunun nüvelerini yeşertmek, alanı genişletmek.

Genç, Yeni, Farklı seçkileri bu alanı genişletmek için araçlarımızdan biri. Genç sanatçı etkinliklerinin hepsini mevcut güncel sanat ortamının çeşitliliğini artırmak için elimizdeki araçlar olarak görebiliriz. Ancak bu araçlar alanın ihtiyaçlarına göre sürekli yenilenmeli ve gelişmeli. Ve tabii ki yeni araçlar yaratılmalı. Bunu gerçekleştirecek olan kurumları, sponsorları, galerileri, koleksiyonerleri harekete geçirebilecek olanlar da sanatçılardan başkası değil.

Diversity, Innovation and Stepping up the Game Beyond Memorization

Kültigin Kağan Akbulut

Art contests, events for young artists, open calls... These are generally favored, but at the same time heavily questioned. When they aren't there, we don't feel lacking, but when they actually are, we notice how much space they open up for young artists. Do these events serve as a stepping stone for young artists, or end up turning into a tool for young artist-hunting collectors? Or do these events consequentially prevent young artists from seeking alternative collective spaces that we saw in the 90s and early 2000s while trying to open up space?

Today when we consider all artists participating in young artist contests and events in Turkey, every year an average of two hundred and fifty young artists are encountered, some of whom can be followed up in other exhibitions, or in gallery solos, whereas many seem to vanish. When adjusted in size relative to the population or the economic development of the country (despite the current crisis), two hundred and fifty new artists emerging in a year does not actually correspond to a huge number. However, when it is proportioned to the number of collectors, as well as that of galleries and museums, it is not difficult to understand why some artists actually vanish.

All of art contests set out with certain conditions or criteria, a few of which are age limit, not working with a gallery, still studying or not, and having recently graduated or not. Of course, to some extent, limitations are required for each event to find its own trajectory and achieve specific goals. However, questions remain such as how and for what purposes these limitations get to be determined, and if they are realistic or they are merely a repetition of current power asymmetries.

We have a contemporary art scene that has developed and flourished throughout the early 90s, achieving relative autonomy. Young artist events have always maintained their importance in this field. Many artists who hold exhibitions today in prominent institutions both around the world and in Turkey must have crossed paths with these events and contests. This field has also created its own ways of functioning, hierarchies, rules, and areas of interest and struggle. The purpose of this article is not to highlight the significance of Young, Fresh,

Different edition among other art contests. On the other hand, it would be useful to touch upon certain points that might set a positive example. Let's examine the presentation text of the first YFD held under CDA Projects. It reads as follows: "In the exhibition project, YFD has especially avoided limitations such as style, concept, jury, education and work technique in order to preserve the autonomy of the creative space of young artists. Another important element that has been especially avoided in this project is to evaluate the search of young artists as good or bad in an artificial competition lane, and to give an award." In the second YFD, the jury added a second dimension to the contest by choosing a young curator along with the artists. In the third year, artists started receiving financial support to realize their projects. As for its 10th edition, YFD seems to have addressed one of the biggest questions of young artist events and contests, inviting twelve of the previously selected artists to the YFD again. Under the title of One Must Continue, "post-contest era" was emphasized. Today, we see such innovations getting implemented as part of various events, whereas the timeline displays YFD's leading role. Since I personally started writing in the field of contemporary art, YFD has been a platform for me to see alternatives.

When we look at the 10-year YFD edition today, we see a diverse panorama. On the one hand, there are the artists that Zilberman has got to know on this occasion and started representing thereof, and on the other hand, there are artists who continue producing in different media, progressing independently. This list offers us a broad map to describe the post-2010 contemporary art field and to make new readings on. Similar questions were on the table when we made the selection for the 11th edition of YFD this year.

Being a member of the jury is a heavy burden indeed. I have been writing for about ten years in the field of contemporary art. Am I an art writer, critic, or a journalist? I might still fail to answer that. All in all, I assume my job is to evaluate the resulting exhibition. In other words, I make my evaluations based on an exhibition or project only after they are created. I purposely refrain from seeing the works of artists that I know, meet and befriend before the work is done.

However, acting as a jury member is not such a job. Jury membership means acting on balance, helping to create a coherent curatorial language, looking out for ever-changing balances for the sake of equality of opportunity, and providing space for an exhibition knowing for a fact that in the end it will not please anyone and everyone. I think we have been able to achieve this in the discussion atmosphere we created with other jury members who are more experienced than me in terms of artistic and curatorial practice. Considering more than fifty applications that have been presented to us, the most valuable aspect, to me, is the diversity in terms of medium, subject, form, and thought. And one of the most exciting aspects of acting as the jury is to be able to observe that art

education in Turkey can open up space for different inclinations, and to see the efforts of young artists to find their own voice among trends. It has made me so happy to see a diverse selection wandering around the borders of photography, trying to add new dimensions to painting, juxtaposing questions of conceptual art with current discussions, bringing new perspectives to feminist theory, asking questions about queer bodies, and sparking new debates on climate and nature with alternate dimensions.

From an opposite perspective, it can be said that styles, production practices and subjects that are too similar have reverberated in the last five years, whereas it is not surprising to find such echoes in the field of art where we are exposed to similar political and artistic debates or agendas over and over again. However, at this point, I also asked myself whether certain styles did become a type of memorization. Do young artists get tempted by themes and research, the attraction of which prevents them from stepping up their game to deepen the work? I think it is necessary to push for more, to go beyond the image pool of young artist event in Turkey, maybe even think outside the field of art.

We, as the jury, have evaluated both artist portfolios and works they have presented for this exhibition, without any specific scoring, and pondered the possible effects of YFD participation in their art lives, trying to come up with a coherent edition at the end. As I mention at the beginning of the article, it is not easy at all to achieve stability and diversity in an area where there are large numbers of people and everyone seems right from a specific perspective. At this point, I ask myself, "What is an exhibition?" Basically, it is "to lay out what you have, to showcase". Since we cannot show everything that we have, we need to make a selection. In the meantime, there is no agreed upon way to do this rightfully.

I think what matters is not discovering the best. It is to provide opportunities for newcomers in the "field of art", to allow new people, different forms of expression, and new perspectives in. To create a line-up that might quench the collector's excitement and to show that there are alternatives to the contest mindset. This is not an order that can be created just today. The important thing is to plant the seeds of it, to expand the area.

Young, Fresh, Different editions are one of our tools to do so. We can understand young artist events as tools for our good use to increase the diversity of the contemporary art scene. However, these tools must be constantly renewed and improved in line with changing needs. And of course new tools need to be created. Those who can mobilize institutions, sponsors, galleries and collectors to realize this are nobody other than artists themselves.

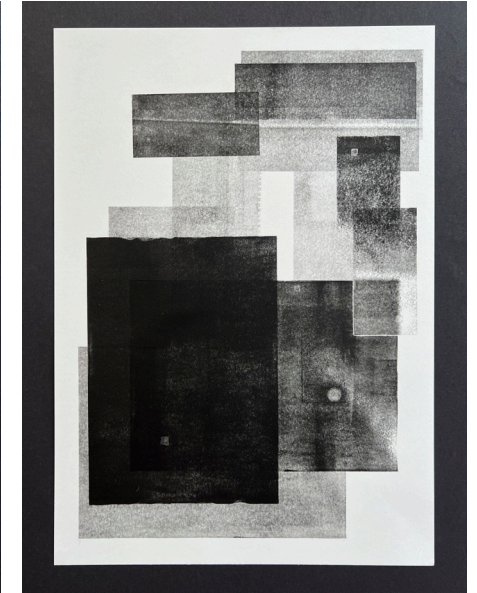
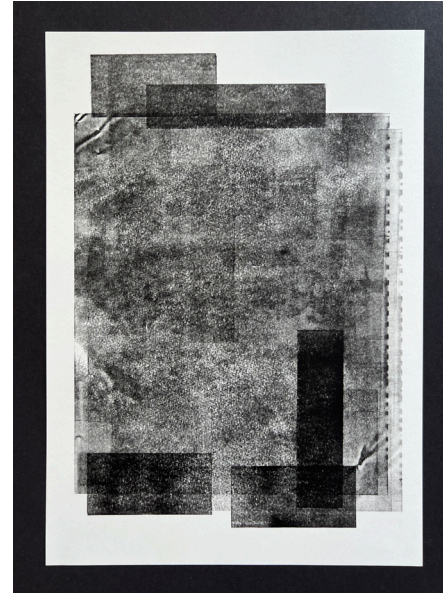
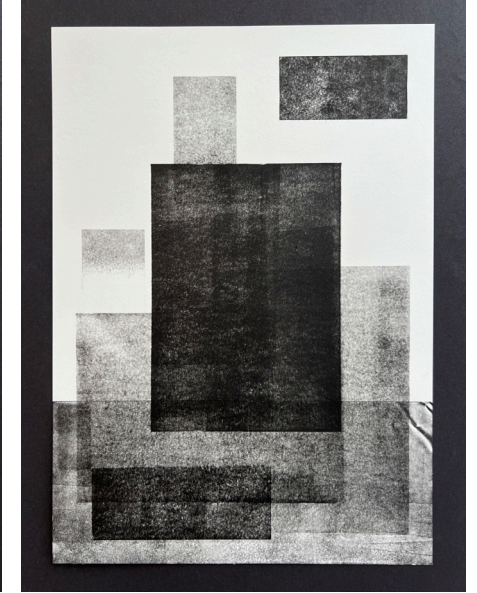
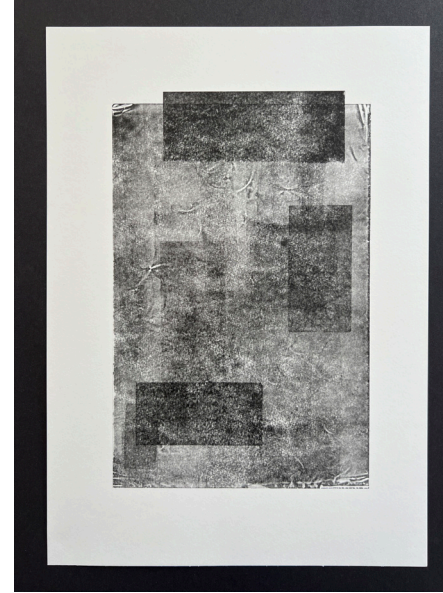
Betül Aksu

Betül Aksu, 2013 yılında Hacettepe Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Dilbilim Bölümünden mezun oldu. 2014 yılında Trento Üniversitesi Zihin/Beyin Bilimleri Merkezi Bilişsel Bilimler Bölümünden yüksek lisans derecesini aldı. 2015 yılında Saarland Üniversitesi Felsefe Fakültesi Dil Bilimi ve Teknolojisi Bölümünden ikinci yüksek lisans derecesini aldı. 2015-2020 yılları arasında Queen Mary Londra Üniversitesi Elektronik Mühendisliği ve Bilgisayar Bilimleri Fakültesi Medya ve Sanat Teknolojileri Bölümünde doktora eğitimi aldı ve aynı üniversitede dersler verdi. İstanbul Bienali Çalışma ve Araştırma Programı (2022), Zürih Sanat Üniversitesi School of Commons araştırma programı (2021-2022) ve British Council Altcity İstanbul sanatçı programına (2017) katıldı. İşleri Ankara'da, Berlin'de, Cork'ta, Cornwall'da, Hamburg'da, İstanbul'da, Londra'da, Linz'de, Zürih'te ve internette sergilendi.

Betül Aksu graduated from the Department of Linguistics at Hacettepe University Faculty of Letters in 2013. In 2014, she received her master's degree in Cognitive Science at University of Trento Center for Mind/Brain Sciences. In 2015, she received her second master's degree in Language Science and Technology at Saarland University Faculty of Philosophy. Between 2015-2020, she studied for a PhD in Media and Arts Technology at Queen Mary University of London at the School of Electronic Engineering and Computer Science and taught at the same university. She participated in the Istanbul Biennial Production and Research Programme (2022), School of Commons Research Residency at Zurich University of the Arts (2021-2022), and British Council Altcity Istanbul art residency (2017). Her works have been exhibited in Ankara, Berlin, Cork, Cornwall, Hamburg, İstanbul, London, Linz, Zurich and on the internet.

İsmlendirilmemiş dikdörtgenler ekranların en-boy oranlarının tarihsel izini sürer. Teknolojik gelişmelerin standart belirleyici olduğu bir dünyada olağan kabul edilen en-boy oranları ile rastlantısal dikdörtgenler arasında biçimsel bir bağ kurar. Rastlantıya en açık çoğaltılamayan baskı tekniklerinden mono-baskı aracılığı ile biçimsel bağı bağlam ile buluşturur.

Unnamed rectangles explore the historical traces of display aspect ratios. In a world in which technological advances are the standard setters, the work establishes a formal link between common aspect ratios and random rectangles. Through mono-printing, a non editionable printing technique that is open to spontaneity, the work brings the formal link together with the context.

İsmlendirilmemiş dikdörtgenler / Unnamed rectangles, 2022
Baskı resim - monotype / Printmaking - monotype
300 gsm asitsiz kağıt üzerinde mürekkep
ink on 300 gsm acid-free paper
42 x 30 cm (her biri / each)

Emin Berk

Emin Berk (1998, Sakarya), 2015 yılından beri fotoğraf ile ilgilenmektedir. 2016 yılında Kocaeli Üniversitesi Fotoğraf bölümünde başladığı eğitimine, 2021 yılından itibaren Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Fotoğraf Bölümünde yüksek lisans ile devam etmektedir. Üretimleri, aralarında Mamut Art, Akbank Sanat ve Base gibi organizasyonların düzenlediği sergilerde gösterildi. Canon Student Development Program 2021 kapsamında Magnum fotoğrafçısı Bieke Depoorter ve Amerikan Konsoloslukunun düzenlediği Bridging Stories etkinliği vesilesiyle Anush Babajanyan, John Stenmayer ve Magnum fotoğrafçısı Sabiha Çimen ile Türkiye ve Ermenistan'da çalışma deneyimi edindi. Fotoğraf, video ve enstalasyon alanında yapıtlar üreten sanatçı, çalışmalarında alt kültür, kimlik ve cinsiyet konularına odaklanmaktadır. Çalışmalarına İstanbul'da devam etmektedir.

Emin Berk (1998, Sakarya) has been working with photography since 2015. He started his education at Kocaeli University Photography Department in 2016 and has been continuing his education at Mimar Sinan Fine Arts University Photography Department since 2021 with a master's degree. Their productions were displayed in Mamut Art, Akbank Sanat and Base. On the occasion of the Bridging Stories event organized by Magnum photographer Bieke Depoorter and the American Consulate within the scope of Canon Student Development Program 2021, Anush Babajanyan gained experience working in Turkey and Armenia with John Stenmayer and Magnum photographer Sabiha Çimen. The artist, who produces works in the fields of photography, video and installation, focuses on subculture, identity and gender in her works. He continues his studies in Istanbul.

Musclephobia isimli fotoğraf projesi "aşırı kaslı" insanların görünüşünün ardındaki hikayelerine odaklanır. Farklı ülkelerde ve kültürlerde dünyaya gelmiş olan modeller spor hocalığı, seks işçiliği ve oyunculuk gibi çeşitli meslek gruplarından seçilmiştir. Uzun yıllar süren zorlu diyet programları ve antrenmanların ardından elde ettikleri bedenlerini cesurca sergilemekten çekinmeyen vücut geliştiriciler bir yandan da toplumun bir kısmının geliştirdiği bir fobinin de başrol oyuncularındır. Bazen kamusal alanda kimi zaman bir süpermarkette sadece meraklı bakışların değil aynı zamanda çeşitli imalı, küçümseyici tavırlara veya sözlü tacizlere maruz kalan badiciler için sosyalleşmek sanıldığı kadar kolay olmamaktadır. Projenin temel hedefi vücut geliştirmecilerin ertelenmiş örtük hazlarını göstermek ve toplumdaki standart beden ölçülerine karşı duruş sergilerken vermiş olduğu ortak mücadeleye katkı sunmaktır.

Musclephobia I-II-III, 2022
Arşivsel pigment baskı/Archival pigment print
90 x 120 cm, 50 x 70 cm, 50 x 70 cm

The photography project Musclephobia focuses on the stories behind the appearance of "overly muscular" people. Models who were born in different countries and cultures were chosen from various professions such as sports coaching, sex work and acting. Bodybuilders, who do not hesitate to bravely display their bodies they have achieved after long years of difficult diet programs and training, are also the leading actors of a phobia developed by a part of society. Socializing is not as easy as it seems to be for the bathers who are exposed not only to curious glances but also to various suggestive, condescending attitudes or verbal abuse, sometimes in a public place and sometimes in a supermarket. The main goal of the project is to show the deferred implicit pleasures of bodybuilders and to contribute to the common struggle they have given while taking a stance against the standard body sizes in the society.

Ceren Su Çelik

Ceren Su Çelik, resim, bilgisayar tabanlı görselleştirme, ses ve video gibi farklı medyumlar kullanarak ürettiği çalışmalarında, sanat formlarıyla sibernetik, robotik ve matematik gibi bilimsel disiplinlerin arasındaki sınırı, kurgu ve kolaj aracılığıyla bulanıklaştırmaya çalışır. Sanatçı, teknolojik aygıtların insan ve kültürdeki varoluş biçimlerini ve rolünü araştırır. Bilgisayar tabanlı video çalışmalarında insan-makine melezi olan siborglar, robotlar ve işlevsiz görünümlü aygıtlara yer verir. Çelik, Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü eğitiminin ardından Yeditepe Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Plastik Sanatlar ve Resim Anabilim Dalında yüksek lisans eğitimine devam ediyor. Yakın dönemde katıldığı sergiler arasında Unblock Gaudi, (Museum Angewandte Kunst, Frankfurt,Almanya 2022), Coulisse (Mixer, İstanbul, 2022) ve Mamut Art Project (İstanbul, 2021) bulunuyor.

Ceren Su Çelik produces her works using different mediums such as painting, computer-based visualization, sound and video. She tries to blur the boundary between art forms and scientific disciplines such as cybernetics, robotics and mathematics through fiction and collage. The artist explores the role of technological devices between people and culture. Her computer-based video works include human-machine hybrid cyborgs, robots, and dysfunctional-looking devices. After graduating from Marmara University, Faculty of Fine Arts, Painting Department, Çelik continues her graduate studies at Yeditepe University, Social Sciences Institute, Plastic Arts and Painting Department. Her recent exhibitions include Unblock Gaudi, (Museum Angewandte Kunst, Frankfurt, Germany, 2022), Coulisse (Mixer, İstanbul, 2022) and Mamut Art Project (İstanbul, 2021).

Matematikçi R. Bellman tarafından ilk kez kullanılmış olan “Boyutluluk Laneti” terimi öklid uzayına ekstra boyutlar eklenmesiyle bağlantılı olarak hacimdeki üstel artışın neden olduğu problemleri tanımlar. Günümüzde bu terim, makine öğrenmesi, veri analizi, veri madenciliği gibi birkaç alanda gözlemlenmektedir. Temel olarak temel öznitelik sayısındaki artışla birlikte hatanın artması anlamına gelen bu terim, günlük yaşantının üç boyutlu fiziksel alanı gibi olmayan, daha çok boyutlu bir alandaki veri artışının problemlerini gösterir. Daha yüksek sayıda boyut teorik olarak daha fazla bilginin depolanmasına izin verir, ancak bu bir tür gürültü oluşturur ve fazlalık olasılığı nedeniyle pratikte çok işlevsel değildir. Üç odaya bölünmüş sahne tamamen bilgisayarda oluşturulmuştur. Matematiksel bir düzlemde hareket eden videolar ise gerçek hayattan verileri işaret etmekte ve çok boyutlu bu alandaki ikameleri gösterilmektedir. Videoda da bulunan ses ise aynı şekilde bu anlatıma işlev sağlar. Kişilerin konuştuğu şeyler nadiren anlaşılacak çoğunlukla bir gürültüye dönüşecektir.

The term “curse of dimensionality” is associated which was first used by the mathematician R. Bellman describes the problems caused by the exponential increase in volume with adding extra dimensions to Euclidean space. Today this term is observed in a few areas such as machine learning, data analysis, data mining. Basically, the term meaning an increase of the number of base attributes corresponding to an increased margin of error addresses the problems of data growth in a more multidimensional space that is not like the three-dimensional physical space of daily life. Theoretically the higher number of dimensions the more it allows to store more information, but this creates some kind of noise and the possibility of redundancy therefore, it is not very functional in practice. The scene, divided into three rooms, was completely computer generated. Videos which are moving in a mathematical plane, point to real-life data and its substitutions in this multidimensional domain are shown. Audio in the video provides a function for this explanation. What people talk about is rarely understandable, so it often turns into a noise.

Boyutluluk Laneti / Curse of Dimensionality, 2022
Bilgisayar ile üretilmiş video ve ses ile döngü
Computer generated video and sound loop, 8'45"

Delal Eken

Delal Eken (1999, Diyarbakır) 2021 yılında Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi resim bölümünden mezun oldu. "Akbank 38. Günümüz Sanatçılar Ödülü Sergisi", (2020); "Müşterek İşler", A4 Atölye, Diyarbakır (2020); "10. Bazaart Yarışması sergisi" (2021); "Kabuğu Aşındırmak", Loading, Diyarbakır (2021); "Mixer Sessions" (2021); Base (2021); "Müze Gazhane Genç Seçki" (2022); "Videodaki Manzara" (2022); "One Akaretler" (2022); gibi karma sergilerinde yer aldı. İstanbul Kültür Sanat Vakfı'nın düzenlediği (IKSV), 17. İstanbul Bienali'nin Çalışma ve Araştırma Programı'nın (ÇAP) 2021-2022 döneminde katılımcı olarak çalışmalarına devam etmektedir. İstanbul'da yaşıyor ve üretimlerini gerçekleştiriyor.

Delal Eken (1999, Diyarbakır) graduated from the painting department at Marmara University Faculty of Fine Arts in 2021. She has exhibited in group exhibitions including "Akbank 38. Contemporary Artists Prize Exhibition", (2020); "Müşterek İşler", A4 Atölye, Diyarbakır (2020); "10. Bazaart Prize Exhibition" (2021); "Kabuğu Aşındırmak", Loading, Diyarbakır (2021); "Mixer Sessions" (2021); Base (2021); "Müze Gazhane Genç Seçki" (2022); "Videodaki Manzara" (2022); "One Akaretler" (2022). Currently she continues her work as a participant at 17. Istanbul Biennial Research and Production Programme organized by the Istanbul Foundation for Culture and Arts. She lives and works in Istanbul.

Çalışma, plastik çöp torbaları içerisinde, tanımlanması kolay olmayan video ve sesler içerir. Çalışmanın içeriğinde inkar edilen, hükümsüzleştirilen -bir çöp olarak kendi yaşam çemberinin dışına atılmış- sosyo-politik olgu ve olay görüntülerinden seçilmiş fragmanlar yer alır. Yeniden bugüne çağırılması geçmiş yaraları iyileştirme arayışı olarak okunur. Günümüzün tüketim alışkanlıklarının insani tüm değerleri de yararsız, işlevini yitirmiş birer atık gibi konumlandırmasına karşılık, plastik çöp torbası çalışmanın plastik formunu da oluşturur.

The work includes video and sound that are not easy to identify, placed in plastic garbage bags. The content of the work consists of fragments selected from socio-political facts and events that are denied and invalidated - thrown away as trash outside its own life cycle. Recalling them in the present is seen as a search to heal past wounds. In response to the fact that today's consumption habits position all human values as useless, non-functional waste, the plastic garbage bags compose the plastic form of the work as well.

Bir Bitişin ve Başlangıcın Direnişi, 2022
6 Kanallı video yerleştirme, çöp torbası
Six channeled video instalation, trash bag
57

Özkan Işık

Özkan Işık (1991, Erzurum) Gazi Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü'nden 2013 yılında mezun olmuştur. 2018 yılında Gazi Üniversitesi Güzel Sanatlar Enstitüsünde yüksek lisans derecesini almıştır. Işık, şu anda Düzce Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü Resim Bölümü'nde Sanatta Yeterlik eğitimine devam etmektedir. Düzce'de yaşayan ve çalışan Işık, Post-Queer ve Post-Truth kavramlarının Özdeşleşimi Üzerinden Türkiye'de Yeni Sanat Pratikleri üzerine araştırmalar yapmaktadır. Katıldığı bazı etkinlikler; İstanbul Bienali Çalışma ve Araştırma Programı (2022), Mamut Art Project (2021), Genç Sanat 6 (2020), ODTÜ Sanat 16 (2015), Genç Etkinlik 6 (2014).

Özkan Işık (1991, Erzurum) graduated from Gazi University, Faculty of Fine Arts, Painting Department in 2013. He received his Master's degree from Gazi University Fine Arts Institute in 2018. Işık is currently continuing his proficiency in art education at Düzce University Fine Arts Institute Painting Department. Işık, who lives and works in Düzce, conducts research on New Art Practices in Turkey through the Identification of Post-Queer and Post-Truth concepts. Some of the exhibitions he participated in consist of The Istanbul Biennial Production and Research Programme (2022), Mamut Art Project (2021), Genç Sanat 6 (2020), ODTÜ Sanat 16 (2015), Genç Etkinlik 6 (2014).

Geçmişte gizli saklı yaşanmışlıkları sessizce kumaşlara nakşeden kadınların neredeyse tek hikâye anlatımı aracı olan ve bu yüzden önce feminist daha sonra kuir sanatçıların benimsediği tekstiller, artık paylaşılan hikâyelerin sonsuz çeşitlerde yeniden yorumlanmasını mümkün kılan kavramsal bir araç. Özkan Işık'ın jüt ve saten kumaş üzerine dokuma tekniğiyle ürettiği 'duvar resimleri' de, ilk anda göze çarpan erkek figürleriyle kendilerine bakarı toplumsal cinsiyet rollerini tekrar düşündürmeye teşebbüs ediyorlar. Canlı renklere, uçarı bir atmosfere sahip bu dokunsal işler bir taraftan toplumun dayattığı hayal, arzu ve beklentilerin yine toplumun tahakkümü altında yoğunlaşarak elle tutulur hâle geldiği bir nesnel bütünü, yani sanatçının bu serinin odağında tuttuğu çeyiz imgesini alışıya etmeye çalışırken, diğer taraftan kumaşın ve dokumanın dişil, yumuşak, zanaat temelli/hüner gerektiren, gösterişli tarafıyla oynuyor. Arka planında yapraklar, çiçekler, meyveler ve minik hayvanların aniden belirmediği bu zamansız mekânsız sahnelerde anonim, sutsüz erkek figürleri belli belirsiz bir yalnızlık içinde ama izleyicinin yorumuna açık, muğlak (ambiguous) ve üstü kapalı bir devinim ve dönüşümü yaşayarak var oluyorlar. Üstelik bu hareketlilikte onlara hep bir ikinci ve çizgisel olduğu için sanki gizli bir persona olarak karşımıza çıkan silüetler eşlik ediyor. Kuir bireylerin heteronormatiflikten uzak çoklu kimlik tanımlamaları çerçevesinde "içimizden ikimiz" diye bağırarak tanımsız öznelerin anlatılarının dokunduğu bu halılar, toplumda halen zor konuşulan meseleleri tasasız (lighthearted) bir atmosferde bir araya getiriyor.* (Nilüfer ŞAŞMAZER)

Textiles, which are almost the only storytelling tool of women who silently embroider their secret experiences in the past on fabrics, and therefore first adopted by feminist and then queer artists, is now a conceptual tool that makes it possible to reinterpret shared stories in endless varieties. Özkan Işık's wall paintings, produced with the technique of weaving on jute and satin fabric, attempt to make the viewer think about gender roles again, with male figures that stand out at first sight. These tactile works with vivid colors and a frivolous atmosphere, on the one hand, try to overturn a set of objects in which the dreams, desires and expectations imposed by the society become tangible by intensifying under the domination of society, that is, the dowry image that the artist keeps in the focus of this series, on the other hand, she plays with the femininity, softness, labor-intensivity and ostentatiousness of fabric and weaving. In these timeless, spaceless scenes where leaves, flowers, fruits and tiny animals suddenly appear in the background, anonymous, faceless male figures exist in vague solitude but by experiencing an ambiguous and implicit movement and transformation, open to the interpretation of the audience. Moreover, they are accompanied by silhouettes that appear as a secret persona because they are always second and linear in this movement. These carpets, which are woven by the narratives of indefinite subjects shouting "Two of Us" within the framework of multiple identities of queer individuals far from heteronormativity, bring together the issues that are still difficult to talk about in society in a lighthearted atmosphere.

İçimizden İkimiz Dizisinden XVII, 2022
Jüt Polyester Üzerine Dokuma
Weaving on jute polyester
145 x 195 cm

Murat Kahya

Murat Kahya (1989, Ankara) İzmir 9 Eylül Üniversitesi'nde mühendislik eğitimi yarıda bırakarak 2009 senesinde aynı üniversitede fotoğraf bölümünü birincilikle kazandı. Öğrenim hayatı boyunca Mamut Art project, Pera Müzesi ve çeşitli karma sergilere katıldı. 2015 senesinde düzenlenen New Americana sergisi ile Türk Amerikan derneğinin genç fotoğrafçı ödülünü kazandı, bu projesi Base İstanbul'da sergilendi. 2015 senesinde İstanbul'a taşındıktan sonra, işleri İstanbul Tasarım Bienali, Düşler Ülkesi: Troya ve Darağaç kolektifinin sergilerinde yer aldı. Son dönem çalıştığı proje bazlı çalışmalarda sergileme yaptığı mekan fotoğrafın iki boyutlu formu ile sınırlandırmaktansa, üretim aşamasına yeni araçlar dahil ederek çalışmalarını boyutlandırdı. Böylelikle çalıştığı projelerin izleyici için daha hissedilebilir ve anlaşılabilir olduğu mekanlar kurguladı. Bu esnada, Mimar Sinan Üniversitesi Fotoğraf bölümünde yüksek lisans eğitimine devam edip 2019 senesinde başladığı ve Kızılırmak Nehri merkezine alan "Along the river" projesini geliştirmeyi sürdürdü. Murat, bağımsız fotoğrafçı olarak İstanbul'da yaşayıp çalışıyor.

Murat Kahya (1989, Ankara) dropped out of his engineering education at İzmir 9 Eylül University and got into the photography department at the same university in 2009 with the highest mark. Throughout his education life, he participated in Mamut Art project, Pera Museum and various group exhibitions. He won the Young Photographer Award of the Turkish American Association with the New Americana exhibition held in 2015, later this project was exhibited at Base Istanbul. After moving to Istanbul in 2015, his works were displayed in the group exhibitions including Istanbul Design Biennial, Troy: The Land of Dreams and the Darağaç collective. In his recent project-based works, he is directed towards incorporating new tools into the production phase, rather than limiting the space he exhibits to the two-dimensional form of photography. Thus, he designed spaces where the projects he worked on were more intimate and personal for the audience. Meanwhile, he continued his graduate studies in Mimar Sinan University Photography Department and continued to develop the "Along the river" project, which centers around the Kızılırmak River and was initiated in 2019. Murat lives and works in Istanbul as an independent photographer.

"Vantage Point" yerleştirmesi Kızılırmak nehri üzerine uzun dönemli çalıştığım "along the river" projesinden bir kesit sunuyor. Projeden iki fotoğrafın ve sesin bulunduğu bu yerleştirmede nehrin işitsel ve görsel bir replikasını oluştururken, projenin tamamına dair bir ipucu vermeyi amaçlıyorum. Akışta olma ve akışın getirdiklerini kabul etme felsefesi üzerine kurulan "along the river" projesi Türkiye'nin kendi içinde doğup denize dökülen en büyük nehri

Kızılırmak'ı takip eder. Nehrin çizdiği rotada, yolda karşılaşılan misafirleri, peyzajları ve beklenmedik anları Anadolu'nun kendi halinde ki coğrafyasında, çağdaş bir vizyonla belgelediğim, kendi akışını yaratmasını hedeflediğim bir projedir. Rastlantısal karşılaşmalardan elde edilen fotoğraf, video, ses ve buluntu objelerin oluşturacağı imge ve yerleştirmeler, bu üretim süreci boyunca deneyimlediğim anlar ile birlikte organik bir şekilde birleşerek, Kızılırmak gibi doğup, çoğalıp kendi döngüsünü ve sıralamasını yaratacak, hedefini ve sonucunu nehir gibi biten bir zaman ve çizgi içerisinde, canlı bir şekilde kendi bitimiyle oluşturacaktır.

The installation "Vantage Point" presents a section from "along the river", a long-term project I have been working on, on the Kızılırmak river. In this installation formed by two photographs and sound, I aim to create a visual and auditory replica of Kızılırmak. Established on the philosophy of accepting what the flow brings, "along the river" follows Kızılırmak, Turkey's largest river, which is born within itself and empties into the sea. I hope to document strangers, landscapes and unexpected moments, on this route drawn by the river, in the calm geography of Anatolia with a contemporary vision. The photographs, video, sound and found objects that I acquire from these random encounters will organically come together like the moments I have experienced throughout this trip, will rise and multiply like Kızılırmak, and create its own cycle and sequence.

Vantage Point, 2022
Archival Pigment Print / Arşivsel Pigment Baskı
88 x 77 cm, Ed. 5 + 1 A.P.

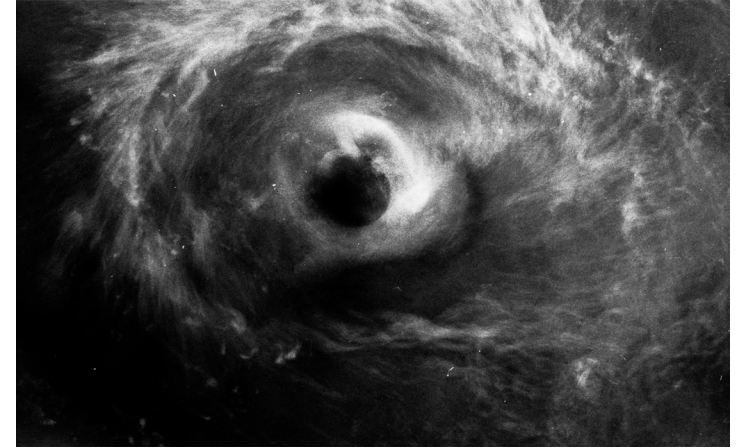
Vantage Point, 2022
Photography / Fotoğraf; Lightbox / Işıklı kutu
116 x 110cm, Ed. 5 + 1 A.P.

Pınar Köksal

Pınar Köksal (1988, Ankara) Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi'nde Görsel İletişim Tasarımı bölümünde lisans eğitimini tamamlamıştır. Evrenin işleyişi, insanın evrenle olan bağı, evrendeki konumu ve sonsuz tekrar üzerine kurulu yaşam döngüleri üzerine yaptığı sorgulamalar, çalışmalarına ilham olmaktadır. Sanat üretiminde malzeme olarak kullandığı fotoğraf, bazen kişisel belleğin en somut örneği olarak karşısına çıkarken bazen de analog filmlere yaptığı deneysel müdahalelerin rastlantısal biçimlenişiyle kendisine bambaşka kapılar aralamaktadır. Çalışmaları, 'Gece Yüzüşü', Müze Evliyagil, ArtOda, Ankara (2021); 'Mamut Art Project', Yapı Kredi Bomonti Ada, İstanbul (2020) ve 'Habitat', Ka Atölye, Ankara (2019)'da sergilenmiştir. Kolektif olarak üretilen ve Mamut Art Project (2020)'de sergilenen 'Soluk Mavi Nokta' isimli sanatçı kitabı bulunmaktadır. 2021 yılında Fail Books ve Faz Kolektif işbirliğiyle üretilen 'Photozine #3' ve 'Photozine #4' setinin, Faz Kolektif bünyesindeki yürütücülerinden biri olan Pınar Köksal, 'Ana Rahmine Dönüş' serisiyle 'Photozine #4' setinde yer almıştır.

Pınar Köksal (1988, Ankara) is based in Ankara. She got her degree from Visual Communication Design Department of Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi, Faculty of Fine Arts. Her inquiries on the functioning of the universe, the connection of humans with the universe, her position in the universe, and life cycles based on endless repetition inspire her work. Photography, which she uses as a material in her art production, sometimes appears before her as the most concrete example of personal memory, and sometimes opens different doors for her with the random formations as a result of her experimental interventions on analogue films. Her works are displayed in exhibitions 'Nightswimming', Evliyagil Museum, ArtOda, Ankara (2021); 'Mamut Art Project', Yapı Kredi Bomonti Ada, İstanbul (2020) and 'Habitat', Ka Atelier, Ankara (2019). She has an artist book titled 'Pale Blue Dot' which was produced collectively and exhibited at Mamut Art Project (2020). As a member of Faz Collective, Pınar Köksal was one of the curators of the photosets 'Photozine #3' and 'Photozine #4' produced in collaboration with Fail Books and Faz Collective in 2021. She also took part in 'Photozine #4' photoset with the 'Return to the Womb' series.

Olay Ufku Serisi / Event Horizon Series, 2022
Fine Art Baskı / Fine Art Print
40 x 60 cm (her biri / each)

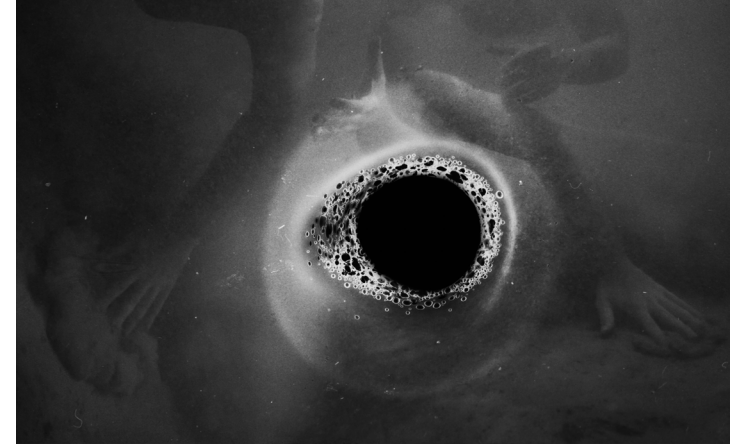

Suda türeyen yaşamlarımızda bedenimizi mikro ölçekli bir evren olarak düşlersek, yitirdiğimiz anıların belleğimizdeki bir kara deliğin çekim kuvvetine kapılmadığını nereden bilebiliriz? Kara delikler, günümüzde gizemini hâlâ koruyan, uzaydaki kara boşluklardır. Olay ufku ise kara deliklerin dönüşü olmayan bir noktayı belirleyen sınırı olarak tanımlanmaktadır. Bu sınırdan geçen ışık ve madde için kara delikten kaçış olanaksız hale gelir, sonrası ise bilinmezlik... Kara deliklerin içerisinde olup biten hayal edilemeyecek boyuttadır. Hawking bunu, "Gerçek bazen kurgudan gariptir ve bu sözün geçerli olduğu yer kara deliklerdir." şeklinde ifade eder.

İnsanlıkla ilgili gizemini hâlâ koruyan yapılardan biri ise bellektir. Hatırlama ve unutmayı aynı anda içinde barındıran bellek -hiçbir şeyin karşı koyamadığı gibi- zamanın aşındırıcı etkisine karşı koyamaz. Bu aşınım, zaman zaman belleğin yeniden inşa sürecinde, zaman zaman da geri çağrılmayacak kadar diplere gömülmüş anılarda etkisini gösterir. Belleğin yapısı düşünüldüğünde, hatırlama sürecini unutma sürecinden ayrı düşünemeyiz. Nihayetinde hatırladıklarımız, unuttuklarımızın artakalanlarından oluşan bir seçkidir. Bu bağlamda, biriktirme üzerine kurulu insan yaşamında, bellekteki kara deliklerin mevcudiyeti, depolama eyleminin devamlılığıyla artarken anıların bir kısmının olay ufkunun sınırından geçip bilinmezliğe doğru sürüklenmesinden söz edebilir miyiz?

If we imagine our body as a micro-scale universe, how do we know that the memories we lose are not attracted to the gravitational force of a black hole in our memory, in our lives which has emerged in water? Black holes are voids in space which remain a mystery today. The event horizon, on the other hand, is defined as the boundary of black holes, the point of no return. Escape from the black hole becomes impossible for light and matter passing through this boundary; beyond it is unknown... Whatever happens inside black holes is unimaginable. Hawking describes this as, "It is said that fact is sometimes stranger than fiction, and nowhere is that more true than in the case of black holes."

One of the structures that still preserves its mystery about humanity is the memory. The memory, where remembering and forgetting are happening at the same time, cannot resist the ravage of time, like everything else. This ravage displays its effect from time to time in the rebuilding process of memory, and from time to time in memories that are sunken too deep to be recalled. Considering the structure of the memory, we cannot separate the remembering process from the forgetting process. After all, what we remember is a selection of the remnants of what we forget. In this context, in human life based on accretion, can we say that while the presence of black holes in the memory spreads with the continuous act of storing, some of the memories cross the border of the event horizon and drift towards the unknown?

Pınar Marul

Pınar Marul (1993) canlılığın farklı olanaklarını arayan İstanbul merkezli bir sanatçıdır. Sanatçı, 2017'de Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi, heykel bölümünden mezun olup 2018'de ilk kişisel sergisini Oj Art Space'te açtı. Üretiminde farklı canlılık olasılıklarını konu edinir. Sentetik materyallerle oluşturulmuş organik formlar ile bilim kurgu, fantezi dünyaları yaratır. İstanbul'da yaşayıp çalışmalarına devam etmektedir. Yakın dönemde katıldığı kişisel ve grup sergileri arasında Nightcrawlers (Eldem Sanat Alanı, Fırın, Eskişehir/ Türkiye, 2022) ve Positive Space (Operation Room, İstanbul/ Türkiye, 2018) bulunur.

Pınar Marul (1993) is an Istanbul based artist who graduated from the Sculpture Department of Mimar Sinan Fine Arts University in 2017. Her first solo exhibition Untitled took place in Oj Art Space in 2018. The artist deals with different possibilities of vitality. She creates sci-fi, fantasy worlds with organic forms created from synthetic materials. Her recent exhibitions include Nightcrawlers (Eldem Art Space, Fırın, Eskişehir/ Turkey, 2022) and Positive Space (Operation Room, Istanbul/ Turkey, 2018).

"Kişiliğimiz yaşamımız boyunca ayırt etmesi zor ya da imkansız olan tohumlardan gelişir."

C. G. Jung

Anlam veremediğim kaygılarıma karşılık terapistin söylediği bir sözdü "Ama bunlar annenizin korkuları." Kendi iç sesim aslında ne kadar bana ait? Beni alıkoyan endişelerden ne kadar sıyrılabilirim? İdeallerim gerçekten istediklerim mi? Eser kendini anlamaya çalışan kompleks bir zihnin ifadesi. Karmaşanın arasında detayları farkedebilmek derinine inerse mümkün oluyor.

"Our personality develops in the course of our life from germs that are hard or impossible to discern."

C. G. Jung

It was a sentence my therapist said in response to my anxieties that I could not understand "But these are your mother's fears." Does my own inner voice actually belong to me? How can I avoid worries that holding me back? Are my ideals really what I want? The work is expression of a complex mind trying to understand itself. Discover the details in the confusion is possible only if you dig deeper.

Annemin Korkuları
My Mom's Fears, 2022
 Buluntu nesnelere, epoksi, tv askısı
 Found objects, epoxy, tv wall mount bracket
 36,5x 31 x 26,5 cm

Sinan Orakçı

Sinan Orakçı (1995, Bitlis) 2019 yılında Marmara Üniversitesi Resim-İş eğitimi bölümünden mezun oldu. Resimlerinde görülen gri, soğuk atmosferler ve mekandan bağımsız hareket eden nevrotiklerin hastalıklı, gri tenli sahnelerine odaklanmıştır. Bu görkemli figüratif resimler hastaların hayatlarını ve mücadelelerini yüceltiyor. Sanat tarihine az çok göndermelerde bulunan Orakçı yarattığı sahnelerde geçmiş ve şimdi arasında bir yerde duran mistik bir dünyaya bakıyor.

Sinan Orakçı (1995, Bitlis) graduated from Marmara University Painting and Business education in 2019. In his paintings, he focuses on gray, cold atmospheres and sickly gray scenes of neurotics moving out of space. Figurative programs that take advantage of this disease review the patient and their struggles. Orakçı, who has more or less attributions in the art world, looks at a mystical holiday that stands somewhere between the past and the present in their education.

Yoğun bir histeri krizine odaklanan bu resim figürün yüzündeki ifadeyle ve vücut dilinin izleyiciyle kurduğu temas hali, gerginlik yaratacak ölçüde ürkünçtür, atmosferin yarattığı sakin görünüş ve fırça darbelerinin uyumlu birlikteliğiyle nevrotiğin mekanla bütünleşecek derecede donuk ve cansız görünümüne odaklanmıştır. Morandi'nin resimlerinde görülen tekdüze sıralanmış natürmortlarla ve renk paletiyle bu resim arasında güçlü bir birliktelikten söz edilebilir fakat bu resimde görülen her fırça darbesi cansız bir nesne olmanın ötesindedir. Resmin yarattığı enerji ve figürün gerçek bir insanın oranlarına olan yakınlığıyla, izleyiciyi üzerindeki etkisi daha güçlüdür. Boyamaya başladığı her resimde kendi deneyimlerinden ve içinde bulunduğumuz bu gergin zamanların atmosferinden esinlenen bu resimler hem kendisine hem de bu atmosferi soluyan başka nevrotiklerin hikayelerine dair sürecin parçalarını oluşturuyor.

Focusing on an intense crisis of hysteria, this painting's contact with the expression on the figure's face and body language with the viewer is scary enough to create tension. It can be said that there is a strong association between the monotonously ordered still lifes and color palette seen in Morandi's paintings, but every brushstroke seen in this painting is beyond being an inanimate object. With the energy created by the painting and the closeness of the figure to the proportions of a real person, its effect on the viewer is stronger. Inspired by his own experiences and the atmosphere of these tense times in every painting he started to paint, these paintings form parts of the process of both himself and the stories of other neurotics who breathe this atmosphere.

Nevrotik / Neurosis, 2021
Tuval üzerine yağlıboya
Oil on canvas
100 x 160 cm

Muaz Özden

Muaz Özden lisans eğitimini 2019 yılında Sakarya Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü'nde tamamlamıştır. Pratiği resim, desen ve yerleştirme gibi çeşitli disiplinleri kapsayan sanatçı ev, iç-dış diyalektiği, belirsizlik, mekan ve aidiyet gibi konuları ve birbirleriyle olan ilişkilerini araştırmaktadır. Sanatçının katıldığı bazı karma sergiler arasında One Akaretler (Akaretler Sıraevler, İstanbul, 2021) Baselected (Tophane-i Amire, İstanbul, 2021) Devam Etmeye Devam Et (Santral Enerji Müzesi, 2020) Base (Akaretler Sıraevler, İstanbul, 2019), Rota (Plato Sanat, İstanbul, 2018) yer almaktadır. Muaz Özden İstanbul'da yaşamakta ve çalışmaktadır.

Muaz Özden completed his undergraduate education in 2019 at Sakarya University, Faculty of the Fine Arts Department of Painting. The artist, whose practice encompasses various disciplines which includes painting, drawing and installation, explores issues such as home, inside-outside dialectics, uncertainty, space and belonging as well as interrelations amongst them. Amongst the group exhibitions the artist participated in are One Akaretler (Akaretler Sıraevler, İstanbul, 2021), Baselected (Tophane-i Amire, İstanbul, 2021), Devam Etmeye Devam Et (Santral Enerji Müzesi, 2020), Base (Akaretler Sıraevler, İstanbul, 2019), Rota (Plato Sanat, İstanbul, 2018). Muaz Özden currently lives and works in İstanbul.

Gaston Bachelard'a göre dolap içsellğe ve giz dünyasına sahip nesne-özne eşiğinde poetikası olan bir mekândır. Kendi içine dönük küçük bir mekân, sanatçının "Remains of 23 Years of Secrecy" adlı işinde kişisel çocukluk hatıralarından yola çıkarak bir deneyimden referans ile ürettiği başka bir işin uzantısı diğer bir iş niteliğinde kurgulanmaktadır. Sanatçı, içinde 23 yıl boyunca çantasında kullanılmadan kapalı kalan ailesine ait bir daktiloyu çıkardıktan sonra, dolabın içinde saklı olan hafızasının artık ait olmadığı bir zaman dilimine açılması ile dolabın kapısının hem görünür hem de gizli olmak isteğiyle tereddütlü bir şekilde sallanmaya devam etmesiyle, ev içi bir nesne olan dolabı yarı işlevsiz hale getirerek içe ait olanı dışarıya işaret ettiren naratif bir müdahalede bulunmaktadır. Bu müdahale sanatçının aidiyet ile kurduğu kişisel ve olgusal ilişkisinden ileri gelmektedir. Sanatçıya göre su, yaşadığımız coğrafyanın geçmişi, şimdiki zamanı ve geleceği ile yoğun ilişkileri olan bir elementtir. Hem yalın, akışkan formu hem de hafızası ile beraber duyuları harekete geçirip algıyı şekillendiren ve buna mukabil barındırdığı ufka dair muğlak izlenimleri ile sürgündeki bir mülteci kırılğanlığında bireye aidiyeti sorgulatan kırılğan bir gerçekliğe sahiptir.

According to Gaston Bachelard, the wardrobe is a space with poetics, on the threshold of the object-subject, which has innership and a world of secrecy.

Remains of 23 Years of Secrecy, 2022
Tuval üzerine yağlıboya / Oil on canvas, 120 x 160 x 4 cm

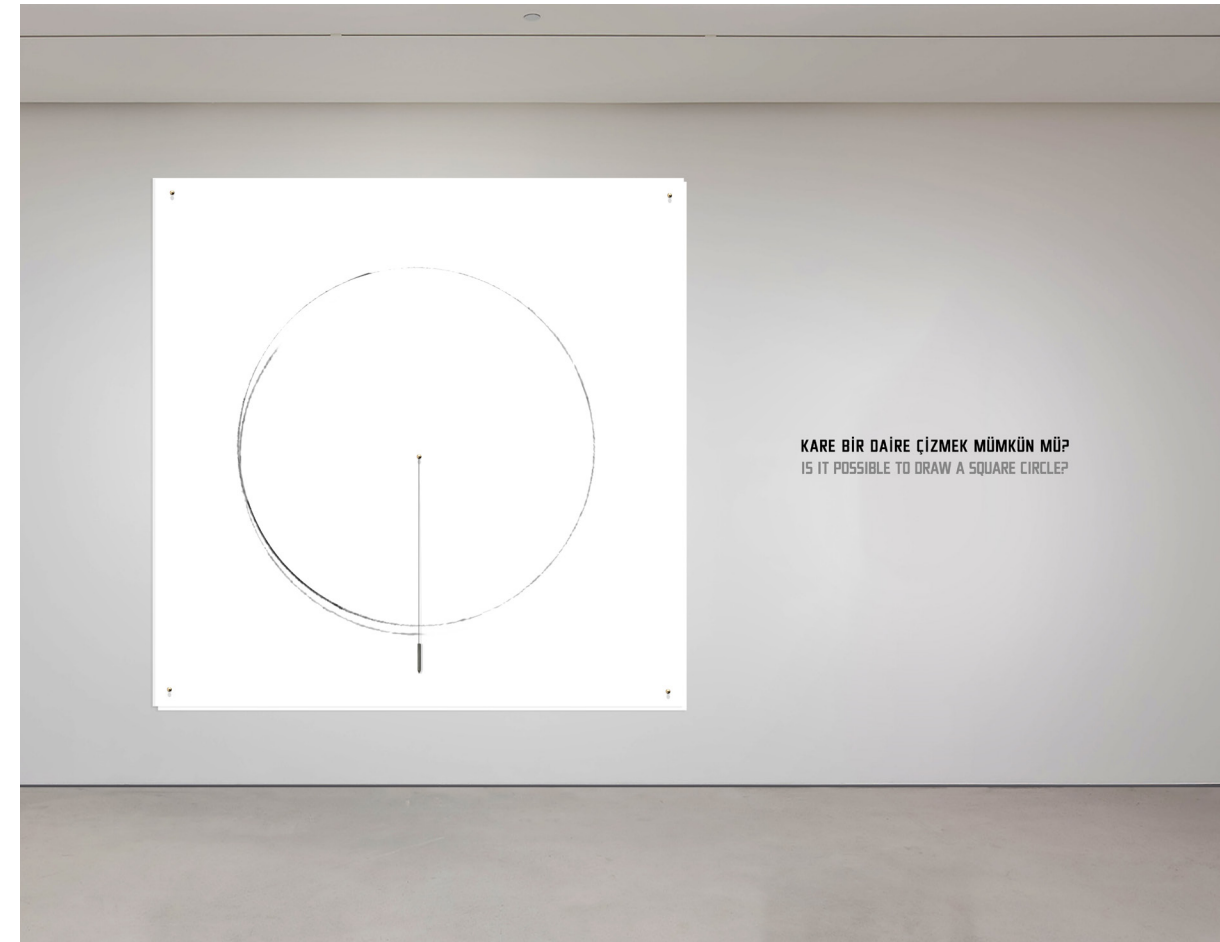
A small introverted space, the artist's work titled "Remains of 23 Years of Secrecy" is experienced as an extension of another work that the artist produced with reference to an experience based on his personal childhood memories. After the artist took out the typewriter that belonged to his family, which had remained in its case for 23 years without being used. Through the opening of its memory obscured in the wardrobe to a time period when it no longer belongs, and the door of the wardrobe kept swinging hesitantly with the desire to be both visible and obscured the artist makes a narrative intervention by transforming it semi-functional which is a domestic object that makes what is inside point to the outside. This intervention stems from the artist's personal and factual relationship with a sense of belonging. According to the artist, water is an element that has intense relations with the past, present and the future of the geography we live in. It has a fragile reality that activates the senses and shapes perception with both its plain, fluid form and memory, and in turn, with its ambiguous impressions of the horizon it contains, in the fragility of a refugee in exile, it questions an individual's belonging.

Ferhat Tunç

Ferhat Tunç (1993, İstanbul), Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Grafik Tasarım bölümünden 2018 yılında mezun oldu. Aynı Üniversitenin Resim bölümünde yüksek lisans eğitimine devam etmektedir. İlgilendiği konular içerisinde fenomen-yapı-yapıbozum gibi kavramları irdeleyerek eserlerinde bu kavramlara çokça yer verir. Tunç, günlük yaşantı içerisinde ilişki kurduğu varlık-anlam-nesne-bilgi gibi kavramları ele alarak, temsil biçimlerini oluşumlarıyla irdelemektedir. Yurt içi ve yurt dışı karma sergilerde yer almıştır, katıldığı bazı sergiler; Akbank 40. Günümüz Sanatçıları - Açık Kart (Carte Blanche), Küratör: Fatoş Üstek / İstanbul | 2022, Decollage - Başka Yer, Küratör: Begüm Güney / İstanbul | 2022, Mamut Art Project - 9. Edisyon / İstanbul | 2021, Rotary Sanat - Katalog / İstanbul | 2020, 26. Varşova Uluslararası Afiş Bienali, Galeri PROM / Varşova | 2018, IAGO (Instituto de Artes Graficas de Oaxaca) - Ayotzinapa, / Meksika | 2015, Skopje ISPC, Makedonya | 2014.

Ferhat Tunç (1993, İstanbul) graduated from Marmara University, Faculty of Fine Arts, Graphic Design Department in 2018. He continues his master's degree in Painting at the same University. He examines the concepts such as phenomenon-structure-deconstruction among the subjects he is interested in and gives a lot of place to these concepts in his works. Tunç deals with concepts such as being-meaning-object-knowledge with which he relates in daily life, and examines the forms of representation with their formations. He took part in domestic and international group exhibitions, some exhibitions he participated in; Akbank 40th Contemporary Artists - Açık Carte Blanche, Curator: Fatoş Üstek / İstanbul | 2022, Decollage - Elsewhere, Curator: Begüm Güney / İstanbul | 2022, Mamut Art Project - 9th Edition / İstanbul | 2021, Rotary Art - Catalog / İstanbul | 2020, 26th International Poster Biennale in Warsaw, Gallery PROM / Warsaw | 2018, IAGO (Instituto de Artes Gráficas de Oaxaca) - Ayotzinapa, / Mexico | 2015, Skopje ISPC, Macedonia | 2014.

Kare bir daire çizmek mümkün mü?
Is It Possible to Draw a Square Circle?, 2022
 Etkileşimli Enstalasyon; kağıt, ip, kalem, yazı, değişken boyutlar
 Interactive Installation; paper, rope, pen, type, variable dimensions

Eser, Spinoza'nın Ethica kitabındaki bir alıntının bana ilham olmasıyla birlikte gelişti. Alıntı: *"Kare bir dairenin kendi doğası, bize açık bir şekilde kare bir dairenin niçin varolmadığını gösterir" der. Bu alıntı ile birlikte kare ve daire formları üzerine düşünmeye başladım ve bunu günümüz paradigmasında düşünmenin mümkün olup olmayacağını kendime sordum. Bu alıntı, doğal olarak şu soruyu gündemime soktu; "Kare bir daire çizmek mümkün mü?"*

Soruyu çözümlenmeye başlarsak öncelikle kare ve dairenin basit formları üzerinden gitmemiz gerekebilir. Kare, dört eşit kenara sahip bir formdan oluşurken, dairenin kenar diyebileceğimiz bir yapısı yoktur. Dört temel eğrinin bir araya gelmesiyle daire oluşturmak mümkündür. Spinoza, Ethica'nın I. bölümünde daire ve karenin belirgin bir ayrımını yaparak fiziki koşullarda bu iki formun birlikte bir temsil yaratamayacağına işaret eder. Çünkü dairede kareye dair bir şey yoktur. Dairenin ve karenin varoluşu kendi formlarına ilişkindir. Spinoza aynı zamanda benzer bir formun diğer benzerini temsil etmeyeceğini de belirtir. "Bir üçgenin tanımını sadece üçgenin yalın doğasını ifade eder, belli sayıdaki üçgene işaret etmez" der. Burada üçgen ve üçgenler arası bir ayırmadan bahseder. Bir üçgenin diğer üçgenlere eşitlenemeyeceğinin altını çizer. Burada Spinoza geometrik formları ele alarak olabildiğince biçimbilimsel-fenomenolojik bir saptamada bulunur. Spinoza'nın bu saptanmasında kare karedir, daire dairedir ve üçgen üçgendir. Yani bir gösterge mutlak suretle gösterene bağlıdır.

Gösteren-gösterilen (signified-signifier) ikiliğinde "kare bir daire çizmek" her ne kadar mümkün gibi dursa da aslında daire ve karenin mevcut formları buna izin vermez. Buradan yola çıkarak geometrik olan iki formun yalnızca düşünce vasıtasıyla manipüle bir forma dönüşebileceği sonucuna varabiliriz. Bu formların birlikteliği her ne kadar mevcut koşulda mümkün olmasa da zihinlerimizde bu formları birleştirme fikri ile ilgili temsiller yaratma gayretinde bulunuruz. Burada, doğruluğu kanıtlanmamış bir olgunun çözümlenmeye çalışıldığı eylemler, bu eylemler içerisinde yapılan çizimler, çizimlerden oluşan formlar, formların oluşturduğu yeni temsil biçimleri ve bu temsil biçimleriyle ortaya çıkan çelişkilerin üretime yansıyan halleri tüm süreci özetler niteliktedir. Çalışmada, sorulan sorunun cevabı ancak iki şekilde belirlenebilir. Bunlardan biri referans alınan biçimin formu diğeri ise algısal olarak ulaştığı noktadır. Bu durumda bahsettiğim tüm konular, sanatsal temsilin göstergebilimsel açıdan incelenmesini ve bunun mümkün olup olmayacağını düşünmemizi kapsar.

The work evolved when a quote from Spinoza's Ethics inspired me. Quotation: *"The very nature of a square circle indicates the reason why it doesn't exist" With this quote, I started to think about square and circle forms and asked myself if it would be possible to think about it in today's paradigm. This quote naturally put the following question on my agenda; "Is it possible to draw a square circle?"*

If we begin to analyze the question, we may first need to go through the simple forms of the square and the circle. A square consists of a form with four equal sides, while a circle has no structure that we can call an edge. It is possible to form a circle by combining the four basic curves. In the first part of the Ethics, Spinoza makes a clear distinction between the circle and the square and points out that these two forms cannot create a representation together in physical conditions. Because there is nothing about the square in the circle. The existence of the circle and the square is related to their own forms. Spinoza also states that a similar form will not represent another similar "the definition of a triangle expresses nothing beyond the actual nature of a triangle: it does not imply any fixed number of triangles." said. This quote also talks about a distinction between triangles and triangles. It emphasizes that one triangle cannot be equated to other triangles. Here, Spinoza makes a structural-phenomenological determination as much as possible by considering geometric forms. In this determination of Spinoza, the square is the square, the circle is the circle, and the triangle is the triangle. In other words, a sign is absolutely dependent on the signifier.

Although it seems possible to "draw a square circle" in the signified-signifier binary, the current forms of the circle and the square do not allow it. From this point of view, we can conclude that two geometrical forms can only be transformed into a manipulated form through thought. Although the union of these forms is not possible in the current situation, we strive to create representations in our minds related to the idea of combining these forms. Here, actions in which an unproven fact is tried to be resolved, drawings made in these actions, forms consisting of drawings, the new forms of representation created by these forms and the reflections of the contradictions emerging with these forms of representation on production summarize the whole process. In the artwork, the answer to the question asked can only be determined in two ways. One of them is the form of the reference form and the other is the point reached perceptually. In this case, all the issues I've talked about involve examining artistic representation from a semiotic perspective and thinking about whether this is possible.

Yaren Yıldız

Yaren Yıldız (1996, Tokat), Bilkent Üniversitesi Güzel Sanatlar Bölümü'nden mezun oldu. Öğrenciliği sırasında Berlin Art Institute'da atölye programlarına katıldı. Çalışmalarında kâğıt ve tahta üzerine tükenmez kalem kullanarak, "belirsizlik" fikrini, dokunma ve dokunulmanın iç içe geçmesini, ayrılmaz hale gelmesini, neredeyse "bir" olmasını, bedenler ve onları çevreleyenler arasındaki sınırları bulanıklaştırmayı araştırıyor. Ankara'daki kişisel atölyesinde çalışmalarına devam eden Yıldız'ın işleri son olarak Genç Dalga (Zülfü Livaneli Kültür Merkezi, Ankara, 2022), Tahassüs ve Heyecan (Galeri Nev, Ankara, 2021) adlı karma sergilerde izlendi.

Yaren Yıldız (1996, Tokat), graduated from the Fine Arts Department of Bilkent University. She participated in the studio programs at Berlin Art Institute while she was a student. In her works, she explores the idea of "uncertainty", the intermingling of touching and being touched, becoming inseparable, almost becoming "one", blurring the boundaries between bodies and those surround them by using ballpoint pen on paper and hardboard. Continuing to work in her personal studio in Ankara, Yıldız's works were recently viewed in the group exhibitions, Young Wave (Zülfü Livaneli Cultural Center, Ankara, 2022), and Touched and Thrilled (Gallery Nev, Ankara, 2021).

Bedene ait olan parçaları takip ederek, ontolojik bir belirsizlik ve çoğulluk alanı, yani yeni bir yaşam dünyası kurmak mümkün mü? Bu noktada, kovan ve bir kadın olarak bedenim arasında kurduğum dil bereketli olanın, 'yuva'yı hatırlamanın / yeniden kurmanın / sarmalamanın peşindedir. Sözünü ettiğim pasif-aktif bir ilişki değil, sadece mesafeli bir "birliktelik", her an gelebilecek olan kov-an istilasını da hesaba katarak... Tükenmez kalemin kendine has ışığını kullanarak oluşturduğum hiçbir varlığı dışlamayan bu yeni alem, bir taraftan saklı bir taraftan da perdeyi aralayıp keşfedilmeyi bekliyor gibi. Durmaksızın devam eden doğrusal çizgiler 'yuva'ya davet ederken, çarpışan çizgiler ise gerilimi ve kovanda gerçekleşen yoğun çalışma disiplinini temsil ediyor. Bütünüyle çizgiler, dişi ve işçi arılar ile dolu olan kovana yaklaşma - dokuna yazma - dokun(a)mama arasında hissedilen haz ile karışık, tetikte olma haline gönderme yapıyor.

Is it possible to establish an ontological field of uncertainty and plurality, that is, a new world of life, through following the parts of the body? At this point, the language that I have built between the hive and my body as a woman seeks to remember / re-establish / wrap the the fertile one, the 'home'. What I am searching about is not a passive-active relationship, just a restrained "togetherness", while taking into account the hive invasion that may come at any moment... This new world that I created using the light of a ballpoint pen does not exclude any existence, seems to be hidden on the one hand, and waiting to be discovered by pulling the curtain on the other hand. While the continuous linear lines invite to the 'home', the colliding lines represent the tension and the intense working discipline that takes place in the hive. Lines as a whole, refers to the state of being alert mixed with the pleasure feeling between approaching - about to touch - unable to touch the hive which is completely filled with female and worker bees.

Mesafemi korumanın güveni
The safety of keeping my distance, 2022
 Bristol kâğıt üzerine tükenmez kalem / Ballpoint pen on bristol paper
 Her biri/each 70 x 100 cm (Diptik / Diptych)

Imprint

Genç Yeni Farklı 11
Young Fresh Different 11
Zilberman | İstanbul
06.07 - 13.08.2022

Giriş metni / Introduction: Kültigin Kağan Akbulut
Eser metinleri / Artworks texts: Betül Aksu, Emin Berk, Ceren Su Çelik, Delal Eken, Özkan Işık, Murat Kâhya, Pınar Köksal, Pınar Marul, Sinan Orakçı
Muaz Özden, Ferhat Tunç, Yaren Yıldız
Çeviri / Translation: Zeynep Nur Ayanoğlu
Düzelti / Proofreading: Zeynep Nur Ayanoğlu, Naz Kocadere, Elifsu Dağdeviren, Derin Akdurak
Tasarım / Design: Gürem Özcan
Basımevi / Printing House: A4 Ofset

Bu katalog 6 Temmuz- 13 Ağustos 2022 tarihleri arasında Zilberman Galeri tarafından Genç Yeni Farklı projesinin 11. edisyonu nedeniyle düzenlenen, sergisi için 500 adet basılmıştır. Tüm yayın hakları saklıdır. İzin almadan çoğaltılamaz, yayınlanamaz, dağıtılamaz.

This catalogue is printed 500 copies for the eleventh edition of Zilberman Gallery's project Young Fresh Different organized by Zilberman Gallery 6 July-13 August, 2022. All rights reserved. This catalogue cannot be copied, re-printed or distributed without the permission.

© 2022, Zilberman